

Beløb af 2,759,700 Kr., hvilken først kan begynde om 2 Aar, selv om ogsaa Toldindtægterne stige aldrig saa meget. Men denne Forskjel i Stillingen synes jeg for mit Vedkommende er saare let forklarlig; thi det vilde efter min Formening være i aller højeste Grad uforfvarligt, om man gik ind paa at nedsette Skatten paa Alkohol for de velhavende Klasser samtidig med at forhøje Skatten paa Alkohol for de mindre Bemidlede, det vilde være en ganske mærkvaerdig Lovgivning efter mit Skjøn, og det er Noget, som jeg aldrig vilde kunne være med til. I Fjor antydede jeg, at jeg ikke af Hensyn til Statskassen men af andre Grunde kunde være med til en meget høi Beskatning af Spirituosa; jeg vil sige at jeg ogsaa i Aar kunde være med til en meget høi Beskatning deraf, men som sagt af andre Grunde og ikke af Hensyn til Statskassens Tarr; men saa skal det ogsaa være en Skat, der forslaar Noget, og ikke et Par Ore pr. Pot eller noget saadant Smaatteri. Men det synes mig, at det er umuligt at komme ind paa en saadan Skat samtidig med, at man foreslaar en Toldnedsettelse paa Vin; thi skal der en høi Skat paa den ene Slags Spirituosa, skal der ogsaa paa den anden; ellers er der ingen Mening deri, ingen Retfærdighed deri. Jeg synes altsaa, at det er en Selvfølge, at naar vi forlange en Toldnedsettelse paa Vin, maa ogsaa denne Tale om en Olskat og en Brændevinskat falde bort. Ja, saa er der en Forskjel til, nemlig den, at i Fjor forlangtes som sagt blot en Nedgang af Krigsskattens Beløb, i Aar forlanges der, som den ærede Taler nævnte, en siebittelig Nedgang af $4\frac{1}{3}$ Mill. Kr.; det er Krigsskattens Beløb plus Nedgangen ved Handelstraktaten. Men man skal vel lægge Mærke til, at det ikke er Folkethinget, der har forlangt denne Nedgang paa Grund af Handelstraktaten. Det er den høie Regjering, som kommer og forlanger denne Nedgang paa Grund af Handelstraktaten, og naar det nu blev sagt, at det skal være en Indrømmelse fra dette Things Side, at man siger ja til Nedsettelsen med 516,000 Kr. ifølge Traktaten, saa kan jeg ikke paa nogen Maade skjønne, at det er nogen Indrømmelse. Det er i alt Fald ikke i mindste Maade nogen Indrømmelse overfor Folkethingets Fordringer; thi Folkethinget har aldrig hidtil, mig bekendt, forlangt nogen Nedsettelse paa Vin og Sydfrugter eller i det Hele taget paa Luxusgjenstande, men tværtimod havt til Hensigt at forhøje Tolden paa disse, saa det synes jeg er mærkeligt at falde en Indrømmelse overfor Folkethinget. — Skal det være en Indrømmelse, maa det være lige overfor den høie Regje-

ring og ikke paa nogen Maade overfor det andet Thing. Bortset fra den Nedgang, som Handelstraktaten bevirker, bliver altsaa Tabet alene det Beløb, som Krigsskatten andrager. Jeg kan ikke paa nogen Maade forstaa, at der er nogen virkelig god Mening i at beholde denne Krigsskat 20 Aar, efter at Freden er sluttet. Jeg skal nu ikke komme ind paa at gjentage, hvad det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) i det andet Thing sagde med Hensyn til dette Emne — han var jo Conseilspræsident, da denne Lov blev forelagt, og kjender altsaa Forholdene, tænker jeg, saa godt som Noget — men blot henviser til og minde om, hvad han sagde. Han mente, at det jo endogsaa var Brud paa Tro og Love, at denne Krigsskat ikke er ophævet for lang Tid siden og ikke kan faaes ophævet den Dag i Dag. Han omtalte, at Alle den Gang forudsatte, at det var en midlertidig Lov, som ikke Noget tænkte paa skulde være vedvarende, og saa forlanger man nu, at den skal vedvare den Dag i Dag, uagtet Statskassen bugner af Penge; thi der er, navnlig i de sidste 10 Aar, stet en Fremgang i vore Statsaktiver, som der maa ske næppe forholdsvis skal findes Mage til i hele Europa. (Carstensen: Ja, men til Skade for Landet!)

Den fungerende Formand: Jeg skal bede om, at man ikke afbryder Taleren.

Madsen: Jeg skal senere komme tilbage til den Bemærkning, som her blev gjort. — Man bliver ved, siger jeg, at sammenhøbe Penge, og saa vil man dog ikke indrømme en saa berettiget Fordring som Krigsskattoldens Eftergivelse. — Hvad den Bemærkning angaar, som det ærede Medlem gjorde, der afbrød mig, at det var til Skade for Landet, saa mener han vel sagtens dermed, at Reformarbeidet er standset, at der er Reformere nok, som der kan behøves Penge til. Det antager jeg, er Meningen, og deri er jeg enig med ham. Jeg længes stærkt efter en anden Tid, hvor vi kunne komme til at arbejde paa Reformerne og faae Reformere frem. Det længes jeg stærkt efter, og jeg ser godt, at der til disse Reformere behøves Penge. Men det kan jo ikke nytte at dølse det, at Stillingen er saaledes og bestandig viser sig at være saaledes, at saalænge vi have den nuværende Regjering, er Reformarbeidet standset, saa at vi kunne være ganske rolige med Hensyn til Omsorgen for at have Penge til Reformerne, saa længe vi have den nuværende Regjering. Jeg tænker, at det er en Selvfølge, at naar vi en Gang komme saa vidt, at Betingelserne ere tilstede for, at vi kunne blive enige om